

Jamsai

เธอเป็นสาวนักสู้พิชิตแกร่งทั้งร่างกายและหัวใจ
แต่ดันเพลอหวั่นไหวกับหนุ่มปากร้าย (สุดน่ารัก) ซออย่างนั้น

Jamsai

ทดลองอ่าน

Intend

in Cute

กยุดนะ!

ช่วยไป

น่ารัก

โกลา

ทน้อย

Jamsai

ทดลองอ่าน

CandyCat ใช้นม

ZOO NOW

ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai Love Series

Intend in Cute หยดนะ! ช่่วยไปน่ำรักไกลๆ หน่อย

CandyCat เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2133-0

ภาพประกอบ มธุริน จุฬพัฒน์พงษ์ (zoo)

ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ภัทรมน ประสารสุขลาภ (kao)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 179 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

ฮัลโล! ย่าห์! แอ๊กๆ เห็นลัลลาลาแบบนี้มยองนังก็ชอบเล่นกีฬาเหมือนกันนะคะ ทั้งช่วยให้ร่างกายแข็งแรงและจิตใจสดชื่นแจ่มใสด้วยละ >O< แต่คาราเต้เนี่ยยากจริงๆ เลยน้า มยองนังเตะแค่สองทีก็หอบแล้ว ไม่เหมือน 'โยมิ' นางเอกสุดเท่ของ CandyCat เลยละคะ ชื่อคูนๆ ไหมคะ ปังป่อง! ไซ่แล้วค่า โยมิสาวเท่เพื่อนซี้ของซาเรนและลิต้า จากเรื่อง 'Intend in Love' จะบ้าตาย! เผลอรักนายสุดเซย' นั่นเองค่าาาา

และในเรื่องนี้มยองนังขอพาเพื่อนๆ บินลัดฟ้าไปไกลถึงประเทศญี่ปุ่น ก็เพราะเรื่องวุ่นๆ ใน 'Intend in Cute' หยุดนะ! ช่วยไปน่ารักไกลๆ หน่อย' เกิดขึ้นที่นั่นยังงั้นค่า >///< เมื่อสาวซาเลาะ เอ้ย ซาลุยอย่างโยมิกกลายเป็นผู้โชคดี จะได้ไปฝึกซ้อมคาราเต้ที่ประเทศในฝันถึงสิบห้าวัน แถมมีเงินรางวัลการแข่งขันล่อใจเข้าไปอีก ทว่านอกจากต้องฝ่าผืนกฎเหล็กห้ามไปเหยียบประเทศนั้นเด็ดขาดของแม่แล้ว โยมิกก็ยังต้องรับมือกับผู้ชายปากร้าย เอาแต่ใจ แต่แสนจะหล่อน่ารักอย่าง 'จิจิโน' อีกด้วย งานนี้นางเอกของเราจะไหวมั๊ยนะ เก็บกระเป๋าล้วตามไปเอาใจช่วยโยมิกกันเลยดีกว่าค่า~

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีค่ะ เจอกันในหน้านี้อีกแล้ว

ยอมรับว่ากลัวมากตอนที่ส่งเรื่องนี้ให้ทางแจ่มใสพิจารณา เนื่องจากก่อนหน้านี้ได้ส่งเรื่องของ 'ซาเรน' ไปแล้วแต่ก็ไม่ผ่าน ดังนั้นความมั่นใจจึงลดฮวบ แต่สุดท้ายก็... ผ่านแล้วจ้า (จุดพลุ) ซึ่งเล่มนี้เป็นคิวของ 'โยมิ' สาวห้าว ที่ดูไม่เหมือนผู้หญิงสักนิด (หรือบางทีเธออาจจะแมนกว่าพระเอกก็เป็นได้) เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ณ เมืองโอซาก้า ประเทศญี่ปุ่นค่ะ โดยมีหนุ่มหล่อผมสีชมพู หรือก็คือ 'จิ้น' ตามไปด้วย แต่จะไปทำอะไรกันนั้น ต้องติดตามได้ในเล่มเลยค่า

และต้องขอขอบคุณทีมงานบ้านแจ่มใสทุกท่านค่ะ ทั้งนัทวาด ทั้ง บ.ก. ที่ช่วยให้สิ่งที่ถ่ายทอดออกมาจากจินตนาการของนักเขียนคนนี้ได้ผลิดอกมาเป็นรูปเล่ม รวมถึงขอบคุณนักอ่านทุกคนที่ติดตามและให้กำลังใจกันเสมอ ทำยนี้ก็ขอฝาก 'Intend in Cute หยุดนะ! ช่วยไปน่ารักโกล่า หน่อย' ด้วยนะคะ ซึ่งก็ยังเหลือตัวละครอีกสองคนจากเรื่อง Intend in Love คือ 'ซาเรน' กับ 'ดีเลย์' สัญญาว่าจะจะทำให้ทั้งสองคนมีเรื่องราวความรักเป็นของตัวเองให้ได้ค่ะ ลู้

ติดตามและพูดคุยกันได้ที่

www.facebook.com/CandyCat.writer

รักทุกคน ♥

CandyCat

คุยกับ นักวาด

สวัสดีค่ะ มธุรินค่ะ

ยินดีที่ได้รู้จักทุกคนทั้งที่เพิ่งเคยเห็นกันและคนที่คุ้นเคยค่ะ

ถึงจะวาดกับแจ่มใสมานานแล้วแต่ก็อยากวาดให้ดียิ่งขึ้นไปเรื่อย ๆ

ขอฝากหน้าปกและภาพข้างในด้วยนะคะ หวังว่าจะวาดได้ถูกใจกัน

จะพยายามค่ะ ^_^

มธุริน จุฬพัฒน์พงษ์

<https://www.facebook.com/MathurinGallery>

'แล้ว...'

'หือ?'

'เธอรู้สึกใจเต้นบ้างไหมล่ะ'

'ก็...'

...

...

ไม่อยากจะยอมรับหรอกนะ...

แต่ว่าตอนนั้นฉันรู้สึกใจเต้นกับนายจริงๆ นั่นแหละ

1 จันซื่อ 'โยมิ'

ณ ห้องนอนแสนสุข

ท่ามกลางความเงียบ เสียงเรียกเข้ามือถือที่วางอยู่ข้างหมอนก็ดังขึ้นจน
ฉันที่กำลังหลับสบายต้องขยับตัวเล็กน้อยอย่างงัวเงีย ดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมหน้า
ตัวเองราวกับต้องการหนีจากโลกภายนอก ก่อนที่เสียงมือถือจะเงียบสนิทไป
ในที่สุด

...

...

และก็ดังขึ้นอีกครั้งเมื่อเวลาผ่านไปประมาณครึ่งชั่วโมง
"อืมมม"

คราวนี้ฉันหลุดครางออกมาอย่างไม่พอใจและเอาหมอนขึ้นมาปิดหู
ตัวเองไว้ โดยที่ไม่ยอมลืมตาตื่น

และครั้งที่สามที่เสียงโทรศัพท์มือถือดัง... ในที่สุดก็สามารถปลุกคนที่เขา
ที่นอนอยู่บนเตียงได้สำเร็จ

"โอ๊ย! จะโทรอะไรน้าหนานี้เลย"

ฉันโผล่เสียงดังพร้อมกระดุ้งตัวลุกนั่งด้วยความหงุดหงิดชนิดที่แทบ
จะมีควันออกมาจากหู พอดูว่ามือถือเจ้าปัญหาผามาดูก็พบว่าเบอร์ที่โชว์อยู่
บนหน้าจอเป็นเบอร์ที่ไม่รู้จัก แบบนี้ไม่ขายประกันก็พวกเสียงอัตโนมัติเชิญชวน
ให้สมัครดูดวงบ้างบอคอแตกอะไรนั่นแน่นอน

ให้ตายสิ เสียเวลาอนชะมัด

ติด!

ฉันกดตัดสายแล้วก็โยนมือถือไว้ข้างหมอนอย่างไม่ใส่ใจ จากนั้นก็ทิ้งตัว
นอนต่อ แต่พอกำลังเคลิ้มๆ เสียงมือถือก็ดังขึ้นมาให้ได้ยินอีกครั้ง

♪ ~

กร๊าชซซซ ฉันโมโหจริงๆ แล้วนะ =[]=

พี่บ...

ฉันขยี้มหัวตัวเองแล้วลุกนั่งอีกครั้งอย่างหัวร้อนสุดๆ เหลือบมองนาฬิกา
แขวนผนังก็พบว่าเพิ่งจะเวลา...

10.20 น.

เฮ้ย นี่มันไม่ใช่เวลาตื่นนอนในวันหยุดของฉันด้วยซ้ำ (ปกติตื่นเที่ยงจ้า)
อ้ากกก หงุดหงิดๆ ฉันคว้ามือถือมาดู ซึ่งเบอร์ที่ปรากฏบนหน้าจอก็เป็นเบอร์
เดียวกับเมื่อกี้ี้

ติด~

"ไม่เอาประกัน ไม่เอาดูดวง ไม่เอาอะไรทั้งนั้นโว้ยยย!!"

ฉันกดรับสายและโผล่ใส่ไปแบบนั้นด้วยความรำคาญใจ และจังหวะ
ที่กำลังจะกดตัดสาย อีกฝ่ายก็พูดขึ้นมาเสียก่อน

[เอ่อ...ใจเย็นๆ ก่อนนะคะ นี่ไม่ใช่เบอร์ประกันหรือดูดวงอะไรทั้งนั้น
คือว่าเราโทรมาจากบริษัท T. Good จำกัด ต่างหากค่ะ]

หืมมม เตี่ยวะนะ ทำไมชื่อบริษัทฟังดูคุ้นๆ

[ตอนนี้ดิฉันกำลังเรียนสายกับคุณพัชรภาไพรัชค่ะ]

นั่นไม่ใช่ชื่อชุป'ตาร์แต่อย่างใด แต่เป็นชื่อของนั่นเองจ้า แม่ตั้งให้ฉัน เพราะชอบอ้มอะนะ (แม้ว่าบางทีแม่ก็ควรเช็คสภาพหน้าลูกตัวเองก่อนตั้งชื่อด้วย)

"ชะ...ใช่ค่ะ ฉันเอง" ฉันตอบกลับไปด้วยระดับเสียงที่เป็นปกติ

[คือทางเราโทรมาเพื่อแจ้งให้ทราบว่าคุณพัชรมาภาได้รับการคัดเลือกให้ร่วมเดินทางไปเมืองโอซาก้า ประเทศญี่ปุ่น เพื่อเข้ารับการฝึกซ้อมคาราเต้กับโค้ชชื่อดัง คุณคิมิโตะ บลาๆ]

ปลายเสียงพูดมาอีกยาวเหยียด แต่สติฉันหลุดไปตั้งแต่ที่ได้ยินว่า...

ทางเราโทรมาเพื่อแจ้งให้ทราบว่าคุณพัชรมาภาได้รับการคัดเลือก...

คุณพัชรมาภาได้รับการคัดเลือก...

ได้รับการคัดเลือก...

...

...

เอ่อ อัลโหลลล คือตอนนี้ฉันยังนอนหลับแล้วฝันอยู่หรือเปล่า

เดี๋ยวขอนึกย้อนแปบ...

จำได้ว่าเมื่อประมาณห้าถึงหกเดือนที่แล้วมั้ง อาจารย์วิชาพลของโรงเรียนเอาใบสมัครมาให้ฉันกรอกข้อมูล ซึ่งมันก็เป็นโครงการของบริษัทขายอุปกรณ์กีฬาและพวกเครื่องตี้มเกลื้อแร่แห่งหนึ่ง (ดังมาก) ที่เพิ่งจะขยายสาขาไปเปิดใหม่ที่ประเทศญี่ปุ่น ที่นี้ทางบริษัทก็เลยจัดโปรโมตด้วยการเปิดรับสมัครนักเรียนระดับชั้น ม.5 – ม.6 ที่มีความรู้ ความสนใจ และมีทักษะด้านคาราเต้ เพื่อเฟ้นหาผู้โชคดีร่วมเดินทางไปเรียนรู้และฝึกซ้อมกับโค้ชชื่อดัง 'คิมิโตะ นิกิ' รวมระยะเวลาทั้งหมดสิบห้าวัน แถมยังต้องแข่งขันกับนักเรียนจากโรงเรียน N ของประเทศญี่ปุ่น ซิงเงินรางวัลกว่าสองแสนบาทอีกด้วย

มีเหรวว่าข้อเสนอดีงามขนาดนั้นฉันจะพลาด!

ได้กินได้เที่ยวฟรีๆ ในประเทศญี่ปุ่นด้วยนะเออ อีกอย่างฉันเป็นคนชอบอะไรแบบนี้อยู่แล้ว ทั้งเทควันโด มวยไทย คาราเต้ ยูโด ฉันผ่านมามากแล้วจ้า (ที่เข้ามาเรียนโรงเรียนหรรษาไฮโซฯ ได้ก็เพราะทุนนักกีฬาล้วนๆ) ว่าแล้วฉันก็กรอก

ประวัติของตัวเองพร้อมแนบเอกสารพวกใบประกาศนียบัตรเกี่ยวกับคาราเต้ที่มีทั้งหมดส่งไปให้บริษัทอะไรนั่นไป หลังจากนั้นอีกประมาณเดือนกว่าๆ ฉันก็ได้รับคัดเลือกรอบแรกให้ไปอบรม ตรวจร่างกาย แล้วก็ทดสอบสนามที่โรงเรียนสอนคาราเต้แห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ จากนั้นก็รอลุ้นผลอีกครั้ง

ฉันก็ได้แต่รอ...

รอ...

รอนไป...

รอนจนเริ่มคิดว่าบริษัทอะไรนั่นจะเจ๊งล้มละลาย แล้วโยนโครงการนี้ทิ้งไปแล้วเสียอีก แต่ว่าในที่สุด...

ฉัน

ก็-ได้-รับ-การ-คัด-เลือก!

กรี๊ด!!

"พี่ไม่ได้โกหกจริงๆ ใช่มั้ย?" ฉันโผล่ถามปลายสายด้วยความตื่นเต้นระดับสิบ มือสั่นกำโทรศัพท์แน่น หัวใจเต้นรัวเร็วถึงขั้น "หนูได้รับการคัดเลือกจริงๆ เหนอ"

[ใช่ค่ะ ยินดีด้วยนะคะ]

อากกก ในที่สุด...ในที่สุด! ฉันก็ได้ไปประเทศในฝันแล้วเว้ยยย

แล้วทางปลายสายก็บอกจะแจ้งเรื่องสถานที่รายงานตัวให้ฉันทางอีเมล ซึ่งพอวางสายไปฉันก็ถึงกับกระโดดโลดเต้นบนเตียงและกรี๊ดร้องดังลั่นบ้านด้วยความดีใจอย่างถึงขีดสุด

คือมัน...คือมัน ยากกก ดีใจอะ

ก็อกๆ

"เป็นอะไรหรือเปล่าโยมิ เสียงดังเชียว"

ชะอุ้ย แล้วระหว่างนั้นเสียงเคาะประตูตามด้วยเสียงตื๊นตกใจของแม่มักดังขึ้น เพราะฉันก็เลยรีบวิ่งไปเปิดประตูห้อง ซิกข์มกกว้างจนแสบตาพบปรีให้กับแม่ที่ยืนขมวดคิ้วมองมาอย่างงงๆ นั่นแหละ

"คืออ๊ะแม่ คือโยมิได้รับการคัดเลือกให้ไป..."

...ประเทศญี่ปุ่น

อู๊ป! เตี่ยวนะ ฉันบอกแม่แบบนั้นไม่ได้ดิ โอ๊ย ดินะปิดปากทัน คือแม่เป็นคนที่ตามใจฉันทุกเรื่องก็จริง แต่ยกเว้นเรื่องนี้เรื่องเดียว เรื่องการไปประเทศญี่ปุ่นเนี่ยแหละ ฉันเคยเก็บเงินหยอดกระปุกจนมีมากพอที่จะไปเที่ยวที่นั่นด้วยนะ แต่แม่ก็ไมยอมอนุญาตให้ไป แม้ว่าฉันจะพยายามขอร้อง อ่อนวอน ลักเท่าไรวะ แม่ก็ยังยืนยันคำเดิมว่า...

ไม่!

ไม่!

และไม่!!

ถึงจะตื้อให้ตายยังไงแม่ก็ไม่ยอมเปลี่ยนใจ ขนาดฉันเป็นลูกครึ่งไทย-ญี่ปุ่น (แม่ไทย พ่อญี่ปุ่น) เกิดมาฉันก็ยังไม่เคยได้ไปเยือนที่นั่นเลยสักครั้ง ที่มันเป็นแบบนี้ก็อาจเป็นเพราะปัญหาระหว่างแม่กับพ่อนั้นแหละ ซึ่งฉันเองก็ไม่รู้อะไรมาก รู้แค่แม่เคยบอกไว้ว่าพ่อทิ้งพวกเราไปตั้งแต่ที่แม่ยังอุ้มท้องฉันอยู่

แต่นะ...

แม่ก็ไม่ควรพาลมาสั่งห้ามไม่ให้ฉันไปเที่ยวที่นั่นด้วยเหตุผลนั้นสิ มันไม่ยุติธรรมเลย!

"หืม? ได้รับคัดเลือกไปไหนหรือ"

เสียงเข้มๆ ของแม่ทำฉันสะดุ้งโหยง เหงื่อแตกพลั๊กๆ ทั้งที่อากาศไม่ร้อน แถมยังแอบขายสันด้วย TOT อ้าก! ขอจัดระเบียบความคิดในหัวแป๊บ คือตอนนี้ เป็นช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์และโรงเรียนก็ปิดอยู่แถมยังประกาศเลื่อนสอบออกไปเป็นเดือนเนื่องจากเหตุการณ์ฉุกเฉิน (สาเหตุคือห้างที่อยู่ใกล้ๆ โดนวางระเบิดก่อการร้าย แถมทางโรงเรียนยังโดนโทรขู่ว่าจะเป็นสถานที่ต่อไปอีกด้วย) ดังนั้นฉันจึงสามารถเดินทางไปประเทศญี่ปุ่นได้แบบไม่ต้องลาหยุด แต่จะบอกแม่ยังไงดีเนี่ยสิ

คิดสิ! คิดดด!!!

"คะ...คือว่า"

ป๊ิง!

แล้ววินาทีนั้นก็เหมือนมีแสงไฟสว่างวาบในหัว

"คือโยมิได้รับคัดเลือกให้ไปออกค่ายอาสาอะแม่" ฉันโกหกคำโตและ

กระโดดเข้าไปเกาะแขนแม่อย่างอดอ้อน "ก็ไม่มีอะไรมาก แค่เอาสิ่งของไปบริจาคแล้วก็ช่วยซ่อมแซมห้องน้ำของโรงเรียนบนยอดดอย แม่ก็รู้ใช่ไหมว่าเดี๋ยวนี้คนหันมาทำความดีช่วยสังคมกันเยอะมาก โยมียากลองทำอะไรแบบนั้นบ้าง ไปไม่นาน แป๊บเดียวก็กลับแล้ว แค่อธิษฐานเอง ^o^"

"อะไรนะ! อธิษฐานอะไรนะ" แม่ทำตาโตก่อนผละออกจากชั้นแล้วยกมือกดดอก "จะให้แม่ปล่อยลูกไปอยู่ที่นั่นตั้งอธิษฐานเนี่ยนะ"

"โอ๊ย ไม่ต้องห่วงหรอกแม่ อีกอย่างถึงโยมิจะเป็นผู้หญิงแต่ใช้ว่าจะอ่อนแอสักหน่อย"

ฉันพูดและยึดอกด้วยความภาคภูมิใจ ไม่อยากจะคุย เมื่อสองวันก่อนตอนไปเดินตลาดกับแม่ ก็ดันมีโจรดวงกุดมากกระชากกระเป๋าของแม่ไปต่อหน้าต่อตา ฉันเลยวิ่งไล่กวัดไ้โจรดวงกุดคนนั้นแล้วกระโดดตะก้านคอจนมันสลบเหมือดตกลงอากาศไปเลย โฮะๆ

"มันก็จริง แต่ว่า..."

"ให้โยมิไปเถอะ นี่ลูกของแม่จะไปทำความดีเสียวน้า~" ฉันคิดหาเหตุผลสารพัดมาพูดให้ดูน่าเชื่อถือขณะที่แม่นิ่งเงียบ ถึงจะรู้สึกไม่ดีที่ต้องโกหกก็เถอะแต่ฉันอยากไปประเทศญี่ปุ่นจริงๆ "นะแม่ นะๆๆ"

ฉันดีใจสุดฤทธิ์ สุดท่ายแม่ก็...

"พูดความจริงมาเลยดีกว่าโยมิ"

เวร...

"จะไปค่ายอาสาทั้งที่ตอนแม่เอาของไปบริจาคช่วงน้ำท่วมลูกก็ยังไม่ยอมไป เอาแต่นอนกินบ้านกินเมืองอยู่นะเหรอ" แม่พูดพาลงจ้องเขม็งมองอย่างจับผิด แว้ก ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้ตอนนั้นฉันยอมเสียเวลารอนแสนลำด้าไปช่วยแม่แจกของช่วงน้ำท่วมเสียก็ดี "ตกลงลูกจะไปไหนกันแน่"

"TOT"

"ว่าไงจ๊ะ"

"ปะ...ไป..."

"?"

"ญี่ปุ่นค่ะ..."

ฉันตอบเสียงอ่อย แม่ได้ยินแล้วก็ถอนหายใจออกมาดังพรีด

"ลูกก็รู้ไม่ใช่หรือไงว่า..."

"ก็เพราะรู้โยมิถึงต้องโกหกไง เพราะถ้าบอกความจริงแม่อะก็ไมยอมให้ไปอยู่แล้ว" ฉันพูดพร้อมใส่ความดราม่าน้ำตาซึมด้วยนิคหนอยพอประมาณ "ความจริงก็คือโยมิได้รับคัดเลือกจากบริษัท T. Good ให้ไปประเทศญี่ปุ่นเพื่อเข้ารับการอบรมและฝึกซ้อมคาราเต้กับโค้ชชื่อดังของทีนั้น มันเป็นเรื่องฝันของโยมิเลยนะแม่"

"..."

"เพราะงั้นให้โยมิไปเถอะ แค่ครั้งเดียวก็พอ"

ฉันพยายามพูดอ่อนน้อมแต่แม่กลับส่ายหน้าอย่างช้าๆ แล้วก็เหมือนเดิม...

"แต่ตามใจลูกทุกอย่างนะโยมิ แต่ขอแค่เรื่องนี้เรื่องเดียว ลูกอย่าไปที่นั่นเลยนะ"

เห็นมัยละ สุดท้ายผลมันก็ออกมาแบบนี้ นี่ฉันจะร้องไห้จริงๆ แล้วนะ ฮือ

"ทำเพื่อแม่ได้มัยโยมิ" แม่พูดเสียงแผ่ว สายตาที่มองมาแฝงไปด้วยความเศร้าจนความรู้สึกผิดเอ่อล้นขึ้นมาอัดแน่นเต็มอกของฉัน "นะ...ถือว่าแม่ขอร้องแล้วกัน"

"ค่ะ..."

และฉันก็ไม่สามารถทำอะไรได้เลย...

สามวันผ่านไป...

ถึงจะรับปากแม่ไว้แบบนี้ก็เถอะ

แต่ฉันก็ยังหวังว่าจะเปลี่ยนใจแม่ได้จนถึงกำหนดเดินทาง เพราะงั้นวันนี้ฉันก็เลยแอบแม่มารายงานตัวและรับฟังการบรรยายที่บริษัท T. Good จำกัด ซึ่งตั้งอยู่ใจกลางกรุงเทพฯ ชะเลย โหะๆ

ที่นี่เป็นตึกสูงประมาณยี่สิบชั้น ตกแต่งอย่างเรียบง่ายแต่ดูหรูหราไฮโซ ฉันเดินมาหยุดอยู่ใกล้กับประตูทางเข้าแล้วก็สูดอากาศสดชื่นเต็มความจุของปอด จากนั้นก็แอบใช้เงาสะท้อนของประตูตรวจเช็คสภาพของตัวเอง ตอนนี้นฉันใส่เสื้อโปโลสีขาวกับกางเกงยีนส์ดำ ส่วนรองเท้าก็เป็นผ้าใบสีน้ำตาลเข้ม

คู่แข่งที่มีรชาคนิดน้อย

โอเค พร้อมแล้วลุยย!

ฉันสร้างความฮึกเหิมในใจและก้าวเดินเข้าไปด้านในตึกด้วยความมั่นใจเต็มร้อย จากนั้นก็กดลิฟต์และขึ้นไปยังชั้นสิบสองซึ่งเป็นจุดลงทะเบียนตามที่ได้รับแจ้งไว้ทางอีเมล

ปึงปอง~

โอ้...

ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิด ฉันก็ได้พบเจอเหล่าผู้ร่วมชะตากรรมที่กำลังต่อแถวลงทะเบียนอยู่บริเวณด้านหน้า แต่ละคนมีสีหน้ายิ้มแย้มและทักทายกันอย่างเป็นมิตร แหงล่ะ พวกเราต้องอยู่ด้วยกันที่ประเทศญี่ปุ่นตั้งสิบห้าวันเชียวนะ ขึ้นเหม็นขึ้นหน้ากันตั้งแต่วันแรกคงไม่ดีสักเท่าไร

ฟืบ...

ฉันเดินออกมาจากลิฟต์แล้วไปต่อแถวลงทะเบียนด้วยความรำใจ ได้พูดคุยและทำความรู้จักกับคนที่อยู่ตรงนั้นเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งพอลงทะเบียนเสร็จฉันก็แวะไปจัดการธุระส่วนตัวในห้องน้ำก่อนเข้าห้องประชุม ทุกอย่างดูปกติดีจนกระทั่งฉันเดินออกมาจากห้องน้ำนั่นแหละ

วืง~

โวะ หนู่มหล่อ O_o

วินาทีที่ได้เห็นชายหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันกำลังคุยโทรศัพท์มือถือขณะเดินออกมาจากห้องน้ำชายซึ่งอยู่ติดกับห้องน้ำหญิง ฉันก็ถึงกับตกตะลึงในความหล่อเหลาเจิดจ้าที่ทำให้ดวงตาพร่าเบลอละแทบลืมหายใจไปชั่วขณะ

บอกเลยว่าปกติแล้วฉันเป็นคนที่ไม่ค่อยสนใจผู้ชายหรอกนะ แต่คนนี้เป็นข้อยกเว้น ก็ดูเขาสี! หุยยย น่ารักเวอร์ เขามีดวงตาสีน้ำตาลอ่อนล้อมกรอบด้วยแพขนตายาวงอน จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางแดงระเรื่ออย่างธรรมชาติ ผิวจืดขาวโอเม่จนเหมือนมีประกายแสงแวววับ และที่โดดเด่นสุดๆ ก็คือเส้นผมสีชมพูอ่อนนิดๆ ที่ดูนุ่มสลวย แสดงให้เห็นว่าฉันได้รับการดูแลรักษามาเป็นอย่างดี (มากๆ) เขาเป็นคนรูปร่างสูงโปร่ง ดูแล้วน่าจะสูงกว่าฉันราวๆ สิบเซนติเมตรเห็นจะได้ (ฉันสูง 168 เซนติเมตร)

อียัยย ผู้ชายคนนี้ถูกถีบตกลงมาจากสวรรค์หรือเปล่าเนี่ย
คือโคตรหล่อ!
โคตรน่ารัก!
โคตรดูดี!
โคตรมีเสน่ห์!
แม่ หนูอยากได้ *O*

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621330.html>